ROZSUDEK SOUDU (kasačního senátu)

5. října 2009 *

Ve věci T-58/08 P,

Komise Evropských společenství, zastoupená J. Currallem a D. Martinem, jako zmocněnci,

žalobkyně,

přičemž dalším účastníkem řízení je

Anton Pieter Roodhuijzen, úředník Komise Evropských společenství, s bydlištěm v Lucemburku (Lucembursko), zastoupený É. Boigelotem, avocat,

žalobce v prvním stupni,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek podaný proti rozsudku Soudu pro veřejnou službu Evropské unie (prvnímu senátu) ze dne 27. listopadu 2007,

* Jednací jazyk: francouzština.

Roodhuijzen v. Komise (F-122/06, dosud nezveřejněný ve Sb. VS), který směřuje ke zrušení tohoto rozsudku,

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (kasační senát),

ve složení M. Jaeger, předseda, V. Tiili, J. Azizi, A. W. H. Meij (zpravodaj) a M. Vilaras, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

vydává tento

Rozsudek

1 Svým kasačním opravným prostředkem podaným na základě článku 9 přílohy I statutu Soudního dvora se Komise Evropských společenství domáhá zrušení rozsudku Soudu pro veřejnou službu ze dne 27. listopadu 2007, Roodhuijzen v. Komise (F-122/06, dosud nezveřejněný ve Sb. VS, dále jen „napadený rozsudek“), kterým Soud pro veřejnou službu zrušil rozhodnutí Komise, jímž nebyla uznána dohoda o společném životě uzavřená mezi Antonem Pieterem Roodhuijzenem a paní H. jakožto jiný než manželský svazek ve smyslu čl. 72 odst. 1 služebního řádu úředníků Evropských společenství (dále jen „služební řád“), a proto jí byly odepřeny nároky vyplývající ze společného systému zdravotního pojištění Evropských společenství (dále jen „SSZP“).

Právní rámec

2 Soud pro veřejnou službu uvedl právní rámec v bodech 2 až 4 napadeného rozsudku následujícím způsobem.

3 Článek 72 odst. 1 stanoví:

„Úředník, jeho manžel/manželka, nemá-li manžel/manželka právo na dávky stejného druhu a ve stejné úrovni podle jiného právního nebo správního předpisu, vyživované děti a další jím vyživované osoby ve smyslu článku 2 přílohy VII jsou pojištěni pro případ nemoci až do výše 80 % vzniklých nákladů a na základě pravidel vypracovaných společnou dohodou mezi orgány Společenství po projednání s výborem pro služební řád.

Partner/partnerka úředníka, který/která není ženatý/vdaná [partner, s nímž není úředník sezdán], se považuje pro účely systému nemocenského [zdravotního] pojištění za manžela/manželku, jsou-li splněny první tři podmínky v čl. 1 odst. 2 písm. c) přílohy VII.

[…]“

4 Článek 1 odst. 2 přílohy VII služebního řádu stanoví:

„Příspěvek na domácnost je přiznán:

a) […]

b) […]

c) úředníkovi, který je registrován jako stálý partner v jiném než manželském svazku, za předpokladu, že:

i) pár předloží právní dokument uznaný členským státem nebo příslušným orgánem členského státu, kterým se potvrzuje jejich [status partnerů v] jin[ém] než manželsk[ém] svaz[ku];

ii) žádný z partnerů nežije v manželském svazku nebo v dalším jiném než manželském svazku;

iii) partneři nejsou spřízněni v žádném z těchto příbuzenských vztahů: rodič, dítě, prarodič, vnuk/vnučka, bratr, sestra, teta, strýc, synovec, neteř, zeť, snacha;

iv) pár nemá možnost v členském státě uzavřít právoplatné manželství; pro účel tohoto bodu platí, že pár má možnost uzavřít právoplatné manželství pouze tehdy, splňují-li oba partneři všechny podmínky stanovené právními předpisy členského státu, které uzavření manželství takového páru povolují;

[…]“

5 Článek 12 právních pravidel o pojištění pro případ nemoci úředníků Evropských společenství (dále jen „společná právní pravidla“) zní následovně:

„Pojištění pojištěného se v souladu s podmínkami stanovenými v článcích 13 a 14 vztahuje i na:

– […]

– uznaného partnera pojištěného i tehdy, není-li splněna podmínka uvedená v čl. 1 odst. 2 [písm.] c) poslední odrážce přílohy VII [s]lužebního řádu;

– manžela nebo uznaného partnera čerpajícího volno z osobních důvodů v souladu se [s]lužebním řádem.“ *(neoficiální překlad)*

6 Jak vyplývá z brožury, kterou Komise přiložila ke svému kasačními opravnému prostředku a o níž je mezi účastníky řízení nesporné, že pochází od nizozemských orgánů, nizozemské vnitrostátní právo upravuje vedle tradičního manželství dvě formy soužití, jimiž jsou „geregistreerd partnerschap“ (registrované partnerství) a „samenlevingsovereenkomst“ (dohoda o společném životě). Zatímco první z těchto forem soužití má zákonné majetkové i nemajetkové důsledky do značné míry podobné těm, jaké zakládá manželství, druhá forma soužití je naopak výrazem autonomní vůle stran, pro něž má v jejich vztazích v zásadě jen důsledky vyplývající z práv a povinností, které si v dohodě samy stanovily. Zvláště neexistuje žádná zákonná povinnost zahrnout do „samenlevingsovereenkomst“ některé závazky nebo prohlášení týkající se zejména povinnosti vést společnou domácnost. Pokud nejsou porušena pravidla veřejného

pořádku a veřejné morálky, „samenlevingsovereenkomst“ může být ostatně uzavřena mezi dvěma nebo více osobami a není vyloučeno uzavření takové dohody mezi osobami v blízkém příbuzenském vztahu. Krom toho „samenlevingsovereenkomst“ může být uzavřena formou soukromoprávní smlouvy nebo notářského zápisu. Podle nizozemského práva platí, že pouze uzavření úřední „samenlevingsovereenkomst“ sepsané notářem umožňuje partnerům, aby se na ně vztahovaly důchodové režimy a různé sociální výhody spojené se zaměstnáním. Taková dohoda sepsaná před notářem může být rovněž vyžadována třetími osobami, jako jsou penzijní fondy, jakožto důkaz společného života páru. Naproti tomu i zcela neformální uzavření „samenlevingsovereenkomst“ nebo pouhé soužití má určité důsledky, zejména v oblasti daní a sociálního zabezpečení. „Samenlevingsovereenkomst“ v zásadě nemá důsledky pro třetí osoby, ale soudy začínají stavět páry, které uzavřely tuto dohodu, na roveň manželským párům nebo těm, které uzavřely „geregistreerd partnerschap“.

Skutkový základ sporu

7 Skutkový základ sporu je v napadeném rozsudku vylíčen následujícím způsobem:

„6 Žalobce, nizozemský státní příslušník, působí od 15. února 2006 jako úředník v Eurostatu. Dne 20. února 2006 požádal Komisi o uznání svého svazku s [paní H.], upraveného dohodou o společném životě („samenlevingsovereenkomst“), která byla sepsána v Nizozemsku před notářem dne 29. prosince 2005, aby jeho partnerka mohla požívat nároků vyplývajících ze SSNP.

7 Oznámením ze dne 28. února 2006 Úřad pro správu a vypořádávání individuálních nároků (PMO) jeho žádost zamítl z důvodu, že dohodu o společném životě

uzavřenou žalobcem a jeho partnerkou nelze považovat za svazek uznaný nizozemskými právními předpisy (zákon o ‚geregistreerd partnerschap', který nabyl účinnosti dne 1. ledna 1998), jak to požaduje čl. 1 odst. 2 písm. c) přílohy VII služebního řádu.

8 Žalobce dne 13. března 2006 napadl zamítavé rozhodnutí o své žádosti a předložil osvědčení vydané velvyslanectvím Nizozemska v Lucembursku, podle kterého ‚samenlevingsovereenkomst', která byla podepsaná jím a jeho partnerkou v přítomnosti notáře, byla uznána Nizozemskem, a potvrzuje tedy jejich status partnerů v jiném než manželském svazku.

9 Oznámením ze dne 20. března 2006 však Komise potvrdila své rozhodnutí ze dne 28. února 2006. Dospěla k názoru, že dohoda o společném životě sice v případě žalobce a jeho družky formálně stvrzuje jejich status partnerů v jiném než manželském svazku, nicméně nezakládá jiná práva a jiné povinnosti, než jaké si partneři písemně upravili. Skutečnost, že dohoda byla podepsána před notářem, nic nemění na tom, že se jedná pouze o soukromoprávní smlouvu, která není účinná vůči třetím osobám a nepodléhá registrační povinnosti. Článek 1 odst. 2 písm. c) přílohy VII služebního řádu přitom partnerům v jiném než manželském svazku takovou povinnost ukládá, přičemž registrace zakládá práva a povinnosti srovnatelné s právními důsledky manželství.

10 Dne 31. března 2006 podal žalobce stížnost, v níž napadl dle svého názoru příliš restriktivní výklad ustanovení čl. 1 odst. 2 přílohy VII služebního řádu, který provedla Komise. V této stížnosti uvedl, že registrace dohody před notářem je dostačující podmínkou, a zmínil se o jistých skutečnostech, které měly dokládat, že mezi jeho svazkem a institutem manželství existují jen malé rozdíly. Zdůraznil zejména to, že vztah s jeho partnerkou trvá již déle než dva roky, že spolu mají dítě, které úředně uznal, a že očekávají druhé. Žalobce dodal, že on a jeho partnerka sepsali ve prospěch jeden druhého závěti a že ve prospěch své partnerky uzavřel životní pojištění.

11 Na základě dokumentů předložených žalobcem, zejména jeho dohody o společném životě sepsané před notářem a osvědčení vystaveného velvyslanectvím Nizozemska v Lucembursku, Výbor pro správu SSZP (dále jen ‚správní výbor') ve svém stanovisku ze dne 1. června 2006 dospěl k názoru, že dotčený svazek by měl být uznán za svazek splňující podmínky stanovené v článku 12 společných právních pravidel, zejména podmínku stanovenou v čl. 1 odst. 2 písm. c) bodu i) přílohy VII služebního řádu.

12 Navzdory tomuto kladnému stanovisku správního výboru [orgán oprávněný ke jmenování] rozhodnutím ze dne 12. července 2006 žalobcovu stížnost zamítl. [Tento orgán] dospěl k názoru, že účelem ustanovení služebního řádu je omezit požívání nároků vyplývajících ze SSZP pouze na ty partnery, kteří žijí ve svazku podobném manželství zakládajícím vzájemná práva a povinnosti, tak jak je vymezuje zákon. [Orgán oprávněný ke jmenování] uvedl, že dohoda o společném životě je jen soukromoprávní smlouvou, která může být uzavřena i více než dvěma osobami a jejíž smluvní strany se mohou dohodnout na jejím obsahu, a že byť byl tento faktický svazek zaregistrován před notářem, nemá žádný zákonný důsledek, a není tedy možné jej považovat za jiný než manželský svazek podle čl. 1 odst. 2 písm. c) přílohy VII služebního řádu.

13 Rozhodnutí [orgánu oprávněného ke jmenování] bylo žalobci doručeno dne 13. července 2006."

Řízení před Soudem pro veřejnou službu a napadený rozsudek

8 Návrhem došlým dne 23. října 2006 se A. P. Roodhuijzen domáhal, aby Soud pro veřejnou službu zrušil rozhodnutí Komise, kterým nebyla uznána jeho dohoda o společném životě s paní H. za „jiný než manželský svazek" ve smyslu služebního řádu, čímž jí byly odepřeny nároky vyplývající ze SSZP.

9 V napadeném rozsudku Soud pro veřejnou službu zrušil toto rozhodnutí pro porušení článku 72 služebního řádu, čl. 1 odst. 2 písm. c) přílohy VII služebního řádu a článku 12 společných právních pravidel.

10 Soud pro veřejnou službu přezkoumal zvláště argumentaci Komise, podle níž zákonodárce neměl v úmyslu vztáhnout požívání nároků vyplývajících ze SSZP na všechny stálé partnery úředníků, jakmile je jejich svazek „uznán“, nýbrž pouze na ty, jejichž svazek lze do značné míry postavit na roveň „manželství“ v členském státě, kde byl uzavřen.

11 Soud pro veřejnou službu v bodě 29 napadeného rozsudku konstatoval, že ze samotného znění článku 72 služebního řádu vyplývá, že pro účely definice pojmu „partner/partnerka úředníka, který/která není ženatý/vdaná [partner, s nímž není úředník sezdán]“, tento článek přímo odkazuje na první tři podmínky čl. 1 odst. 2 písm. c) přílohy VII služebního řádu, přičemž registraci partnerství, o níž se zmiňuje úvodní věta čl. 1 odst. 2 písm. c) přílohy VII služebního řádu, nelze považovat za základní podmínku. Uvedl také, že bod 8 odůvodnění nařízení Rady (ES, Euratom) č. 723/2004 ze dne 22. března 2004, kterým se mění služební řád úředníků a pracovní řád ostatních zaměstnanců Evropských společenství (Úř. věst. L 124, s. 1; Zvl. vyd. 01/02, s. 130), který se týká rozšíření výhod pro manželské páry i na jiné formy soužití než manželství, se vztahuje na „úřední[ky] žijící v jiném než manželském svazku, uznaném členským státem jako stálé partnerství“, aniž by tu byla obsažena jakákoli zmínka o podmínkách týkajících se registrace dotyčného svazku.

12 Pokud jde o první ze tří výše uvedených podmínek, jež zmiňuje čl. 1 odst. 2 písm. c) přílohy VII služebního řádu (dále jen „sporná podmínka“), měl Soud pro veřejnou službu v bodě 32 napadeného rozsudku za to, že tato podmínka se dělí na tři části:

– první část se týká předložení „právního“ dokumentu ohledně stavu osob;

– druhá část obsahuje povinnost, aby uvedený právní dokument byl „uznán“ členským státem;

– konečně třetí část požaduje, aby tento právní dokument potvrzoval u dotčených osob „[status partnerů] v jiném než manželském svazku“.

13 V projednávané věci měl Soud pro veřejnou službu za to, že je sporná podmínka splněna v prvních dvou částech, jelikož A. P. Roodhuijzen předložil dohodu o společném životě uzavřenou s jeho partnerkou, která byla sepsána před notářem v Nizozemsku, jakož i osvědčení vydané velvyslanectvím Nizozemska v Lucembursku, kde se potvrzuje, že tento dokument byl v Nizozemsku uznán (bod 33 napadeného rozsudku).

14 Pokud jde naopak o třetí část, Soud pro veřejnou službu rozhodl takto:

„35 […]Posouzení otázky, zda se dvě osoby nacházejí v postavení ‚partnerů v jiném než manželském svazku‘ ve smyslu služebního řádu, nemůže příslušet pouze vnitrostátním orgánům členského státu. Pokud se tedy konkrétně jedná o ‚samenlevingsovereenkomst‘, nemůže být požadavek ohledně statusu „partnerů v jiném než manželském svazku“ splněn pouze tím, že právní dokument uznaný členským státem potvrzuje existenci takového statusu. Dohoda o společném životě podle nizozemského práva je totiž pouze smlouvou volně upravenou smluvními stranami, podmíněnou dodržením pravidel veřejného pořádku a dobrých mravů. Mohou ji uzavřít dvě osoby nebo více osob a neexistuje žádná zákonná povinnost ukládající, aby dohoda obsahovala určité závazky nebo prohlášení týkající se zejména povinnosti vést společnou domácnost. Krom toho dohoda o společném životě v zásadě zavazuje smluvní strany, jen pokud jde o práva a povinnosti, které si samy upravily, a k tomu, aby tato dohoda měla právní účinky vůči třetím osobám, které jsou každopádně omezené, je třeba učinit zvláštní prohlášení a dodržet zvláštní postupy.

36 Naproti tomu je třeba připustit, a to do jisté míry shodně s Komisí, podle níž je předmětem článku 72 služebního řádu a článku 12 společných právních pravidel svazek, „který lze postavit na roveň“ manželství, že k tomu, aby se uvedená ustanovení na určitý svazek vztahovala, musí tento vykazovat jistou podobnost s manželstvím.

37 Z hlediska tohoto kritéria má Soud za to, že třetí část sporné podmínky je třeba chápat tak, že zahrnuje tři kumulativně stanovené dílčí podmínky.

38 Předně tato třetí část sporné podmínky předpokládá, a samotný pojem použitý v příslušném ustanovení služebního řádu tento výklad potvrzuje, že partneři musejí tvořit ‚pár', to znamená svazek dvou osob v protikladu k jiným svazkům osob, které mohou být stranou dohody o společném životě podle nizozemského práva. Je třeba konstatovat, a účastníci řízení se v tom shodují, že v projednávané věci tomu tak je.

39 Dále použití slova ‚status' dokládá, že vztah mezi partnery musí vykazovat znaky veřejnosti a formálnosti. Tato druhá dílčí podmínka třetí části sporné podmínky, která se zčásti pojí k její první části […], jde však nad rámec pouhého požadavku na existenci ‚právního' dokumentu. V projednávané věci je nicméně splněna. Dohoda o společném životě, která byla sepsána před notářem, aniž by to bylo povinné, a která upravuje soužití žalobce a jeho partnerky, má úřední povahu, kterou jí dodává skutečnost, že byla uzavřena formou notářského zápisu; krom toho soužití partnerů je v ní upraveno strukturovaně a podrobně a je sepsána po způsobu právních textů.

40 Konečně pojem ‚partneři v jiném než manželském svazku' je třeba chápat tak, že představuje situaci, kdy spolu partneři žijí v životním společenství charakterizo-

vaném jistou stálostí a v rámci tohoto životního společenství jsou vázáni vzájemnými právy a povinnostmi týkajícími se jejich soužití.“

15 Soud pro veřejnou službu v projednávaném případě konstatoval, že tato třetí dílčí podmínka týkající se pojmu „partneři v jiném než manželském svazku“ je rovněž splněna, a to z následujících důvodů:

„42 Předně v preambuli ‚samenlevingsovereenkomst‘ uzavřené mezi žalobcem a jeho družkou oba výslovně prohlašují, že spolu žijí a vedou společnou domácnost od 1. července 2004. Jak žalobce uvedl na jednání, článek 7 dohody o společném životě navíc páru ukládá povinnost mít společné bydliště.

43 Dále je třeba konstatovat, že dohoda o společném životě mezi žalobcem a jeho družkou obsahuje rozsáhlou úpravu práv a povinností týkajících se jejich společného života jako páru. Na základě článku 3 dohody si partneři zejména vzájemně udělili plnou moc pro právní úkony činěné v rámci každodenního hospodaření domácnosti. Článek 4 dohody stanoví, že veškerý majetek sloužící ke každodennímu hospodaření domácnosti je ve společném vlastnictví, ledaže je uveden v příloze dohody nebo se smluvní strany dohodly písemně jinak. Soupis tohoto společného majetku domácnosti je obsažen v čl. 4 odst. 2 dohody. Partneři se rovněž v článku 5 dohody zavazují přispívat každý měsíc poměrně ke svým čistým příjmům z pracovní činnosti do společné pokladny, z níž se hradí náklady na každodenní hospodaření domácnosti. Krom toho článek 8 dohody stanoví, že kdykoli dojde ke sporu o vlastnictví určité věci, bude se dotyčná věc považovat za náležející oběma, přičemž každý vlastní ideální polovinu. Konečně je třeba poukázat na článek 9 dohody, podle nějž každý z partnerů ustanovil druhého partnera jako osobu s nárokem na přiznání ‚partnerského důchodu‘ v případě, že by jejich příslušné důchodové režimy takový důchod upravovaly.

44 Pokud jde o děti, dohoda o společném životě sice v této souvislosti neobsahuje žádné ustanovení, nicméně z brožury přiložené k žalobní odpovědi a zmíněné v bodě 5 tohoto rozsudku vyplývá, že v případě, kdy rodiče jsou pouze partnery, nizozemské právo umožňuje otci dítěte buď uznáním dítěte nebo též prostřednictvím určitých postupů nabýt tatáž práva k dítěti, jako by byl ženatý s jeho matkou. Zejména mu náleží rodičovská zodpovědnost společně s matkou; dítě navíc může případně převzít příjmení otce. V projednávané věci žalobce prohlásil, aniž by to Komise zpochybnila, že své první dítě uznal při jeho narození, v důsledku čehož mu vznikla rozsáhlá práva jakožto otci.

45 Uzavření dohody o společném životě sice v zásadě zavazuje pouze smluvní strany (viz bod 35 tohoto rozsudku), nicméně je třeba uvést, že ve výše uvedené brožuře se uvádí, že nizozemské soudy začínají zacházet s páry, které uzavřely dohodu o společném životě, stejným způsobem jako s těmi, kdo uzavřeli registrované partnerství nebo manželství („courts are starting to put couples with a cohabitation agreement on the same footing as married and registered couples"), a následně se v ní výslovně připouští, že párům, které uzavřely dohodu o společném životě, lze přiznat účinky vůči třetím osobám, pokud jde zejména o starobní důchody; jak se přitom konkrétně uvádí v bodě 43 *in fine* tohoto rozsudku, partneři se v projednávaném sporu navzájem ustanovili za osoby s nárokem na přiznání ‚partnerského důchodu' v případě, že by jejich příslušné důchodové režimy takový důchod upravovaly.

46 Ze všech těchto skutečností jasně vyplývá, že ačkoli nejsou důsledky plynoucí z dohody o společném životě uzavřené mezi žalobcem a jeho partnerkou tak rozsáhlé jako důsledky nastávající v rámci manželství, či dokonce v rámci ‚geregistreerd partnerschap', mohou si být přesto v mnoha ohledech podobné, pokud si to partneři smluvně upraví, což se v projednávané věci stalo."

16 Soud pro veřejnou službu z toho vyvodil v bodě 50 napadeného rozsudku, že partnerka A. P. Roodhuijzena může na základě článku 72 služebního řádu a článku 12 společných právních pravidel požívat nároků vyplývajících ze SSZP, který je určen pro „partnera/partnerku úředníka, který/která není ženatý/vdaná", a pro „uznaného partnera pojištěného".

17 Poté, co Soud pro veřejnou službu zamítl opačné argumenty Komise, dodal následující:

„56 Soud jen pro úplnost podotýká, že postoj Komise k požadavku na uzavření dohody typu ‚geregistreerd partnerschap' podle nizozemského práva by mohl vést k nerovnému zacházení. Vzhledem k tomu, že řada zemí nezná formy svazku srovnatelné s ‚geregistreerd partnerschap', požadovat, jak to činí Komise, ‚registrované' partnerství takovéhoto typu by pro páry, které nežijí v manželství a které zejména kvůli bydlišti a státní příslušnosti partnerů jsou těsně spjaty s těmito zeměmi, ve skutečnosti znamenalo, že mimo manželství by partnerovi úředníka byly definitivně odepřeny nároky vyplývající ze SSZP. Kdyby naopak Komise připustila svazky těchto párů uzavřené formou dohody o společném životě a odmítla by uznat ‚pouhé' dohody o společném životě v případě párů, které jsou ve výše uvedeném smyslu těsně spjaty se zeměmi, kde existují jiné formy soužití než manželství a ‚registrované' partnerství, vedlo by to k nerovnému zacházení s těmito páry; v případě těchto párů by totiž rozšíření nároků vyplývajících ze SSZP i na partnera bylo odepřeno, zatímco by bylo povoleno v případě párů, které mají výše uvedené vztahy se zeměmi, kde ‚registrovaná' partnerství neexistují. Odůvodnění takové nerovnosti by bylo ještě obtížnější v případě partnerství, která by nebyla ‚registrovaná' ve smyslu prosazovaném Komisí, ale která by přesto vykazovala zřetelnější podobnost s manželstvím než ‚geregistreerd partnerschap' podle nizozemského práva. Dále i když platí, že články 12 ES, 39 ES, 43 ES a 49 ES, které zakazují každému členskému státu uplatňovat své právo rozdílně z důvodu státní příslušnosti, se v souladu s judikaturou nevztahují na případné rozdílné zacházení, jež může mezi členskými státy vyplývat z rozdílů mezi právními předpisy členských států, jakmile se tyto předpisy dotýkají každého, kdo spadá do jejich rozsahu působnosti, dle objektivních kritérií a bez ohledu na jeho státní příslušnost (viz v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora ze dne 28. června 1978, Kenny, 1/78, Recueil, s. 1489, bod 18; ze dne 7. května 1992, Wood a Cowie, C-251/90 a C-252/90, Recueil, s. I-2873, bod 19; ze dne 3. července 1979, Van Dam en Zonen a další, 185/78 až 204/78, Recueil, s. 2345, bod 10, a ze dne 1. února 1996, Perfili, C-177/94, Recueil, s. 161, bod 17), na takovou nerovnost, o jaké je řeč v tomto bodě, se tato judikatura nevztahuje; jednak na rozdíl od předpokladu, z nějž vychází předmětná judikatura, nerovné zacházení zmíněné v tomto bodě má původ ve státní příslušnosti dotyčných osob a dále v místě jejich bydliště, což je kritérium, které často překrývá kritérium státní příslušnosti, a jednak ve věcech, v nichž byla vydána výše uvedená judikatura, byla otázka rovného zacházení nastolena

z hlediska pravidel volného pohybu, zatímco v projednávané věci jde o to zaručit zásadu rovného zacházení jakožto zásadu práva veřejné služby Společenství.

57 S ohledem na výše uvedené je třeba vyhovět žalobním důvodům žalobce vycházejícím z porušení článku 72 služebního řádu, čl. 1 odst. 2 písm. c) bodu i) přílohy VII služebního řádu a článku 12 společných právních pravidel a zrušit napadené rozhodnutí, aniž by bylo třeba se vyslovovat k jeho ostatním žalobním důvodům, které ostatně byly v žalobě uvedeny neuspořádaně, jak to správně poznamenává Komise, přičemž některé žalobní důvody ani nebyly dále rozvinuty.

58 Výklad článku 72 služebního řádu ve spojení s čl. 1 odst. 2 písm. c) bodem i) přílohy VII služebního řádu a článkem 12 společných právních pravidel, tak jak jej učinil Soud [pro veřejnou službu], by sice mohl vést k tomu, že útvary, jimž budou předloženy žádosti o rozšíření nároků vyplývajících ze SSZP i na partnera/partnerku úředníka, který/která není ženatý/vdaná, budou provádět průzkumy a ověřování, přestože zákonodárce Společenství chtěl prostřednictvím nařízení č. 723/2004 zjednodušit administrativu orgánů. Tohoto cíle však bylo do značné míry dosaženo díky novým pravidlům v oblasti příspěvků, což je jediná oblast, na niž nařízení č. 723/2004 v bodě 26 odůvodnění odkazuje v souvislosti se zjednodušováním administrativy, a která je ostatně nejen odlišná od oblasti rozšiřování nároků vyplývajících ze SSZP, ale také ze sociálního hlediska méně citlivá […]. Krom toho cíl spočívající ve zjednodušení administrativy musí být v každém případě v souladu s vyššími právními zásadami a pravidly služebního řádu; obtíže, které mohou správním orgánům vznikat z výkladu provedeného v projednávané věci, jsou přitom pouze důsledkem toho, že Soud uplatnil tyto zásady a tato pravidla k vymezení přesného významu pojmu „partner/partnerka, který/která není ženatý/vdaná [partner, s nímž není úředník sezdán]“, obsaženého v článku 72 služebního řádu“.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

18 Spisem došlým kanceláři Soudu dne 8. února 2008 podala Komise projednávaný kasační opravný prostředek.

19 Anton Pieter Roodhuijzen předložil svou kasační odpověď dne 28. dubna 2008.

20 Komisi bylo na její žádost povoleno, aby v souladu s čl. 143 odst. 1 jednacího řádu Soudu podala repliku. Replika došla kanceláři Soudu dne 18. července 2008 a duplika dne 10. října 2008.

21 Komise navrhuje, aby Soud:

– zrušil napadený rozsudek;

– zamítl jako neopodstatněná návrhová žádání předložená A. P. Roodhuijzenem v prvním stupni;

– uložil každému z účastníků řízení nést vlastní náklady tohoto řízení a řízení před Soudem pro veřejnou službu.

22 Anton Pieter Roodhuijzen navrhuje, aby Soud:

– zamítl kasační opravný prostředek;

– uložil Komisi náhradu veškerých nákladů řízení.

23 Na základě zprávy soudce zpravodaje Soud (kasační senát) konstatoval, že účastníci řízení nepodali žádný návrh na nařízení jednání ve lhůtě jednoho měsíce od doručení oznámení o ukončení písemné části řízení, a podle článku 146 jednacího řádu rozhodl, že projedná kasační opravný prostředek bez ústní části řízení.

Právní otázky

24 Na podporu svého kasačního opravného prostředku Komise uvádí zaprvé, že Soud pro veřejnou službu rozhodl nejen *ultra petitum,* ale také *ultra vires,* a že porušil právo na obhajobu. Zadruhé tvrdí, že se dopustil nesprávného právního posouzení při výkladu pojmu „jiný než manželský svazek". Krom toho Komise pro případ, že by Soud přijal první nebo druhý důvod kasačního opravného prostředku, podpůrně tvrdí, že Soud pro veřejnou službu nesprávně vyložil zásadu zákazu diskriminace, kterou se jen pro úplnost zabýval v bodě 56 napadeného rozsudku.

K údajnému porušení pravidel *ultra petitum* a *ultra vires*, jakož i práva na obhajobu

– Argumenty účastníků řízení

25 Komise má za to, že Soud pro veřejnou službu rozhodl *ultra vires*, neboť zaprvé nahradil argumentaci žalobce v prvním stupni svou argumentací a zadruhé vyložil nizozemské právo.

26 Zaprvé, pokud jde o odůvodnění, které uvedl Soud pro veřejnou službu k tomu, aby dospěl k závěru, že článek 72 služebního řádu a čl. 1 odst. 2 přílohy VII služebního řádu byly porušeny, Komise tvrdí, že toto odůvodnění je „odlišné“ od argumentace, kterou uvedl A. P. Roodhuijzen ve své žalobě a během jednání v prvním stupni. Anton Pieter Roodhuijzen údajně totiž tvrdil, že „svazek musí být Komisí přijat, jakmile dotčená osoba předloží právní dokument ‚uznaný‘ členským státem, kterým se potvrzuje jeho ‚jiný než manželský svazek‘“.

27 Soud pro veřejnou službu přitom zamítl tuto argumentaci z důvodu, že otázka, zda se dvě osoby nacházejí v situaci „jiného než manželského svazku“ nemůže být ponechána pouze na posouzení orgánů členských států. Překročil tak podle Komise meze své pravomoci a porušil právo na obhajobu.

28 Krom toho Soud pro veřejnou službu podle Komise nahradil také argumentaci žalobce v prvním stupni svou argumentací při přezkumu žalobního důvodu vycházejícího z porušení zásady zákazu diskriminace.

29 V tomto ohledu se v projednávané věci řízení v prvním stupni odlišuje od řízení, které bylo zkoumáno v usneseních Soudního dvora ze dne 27. září 2004, UER v. M6 a další (C-470/02 P, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, body 42 a 43) a ze dne 13. června 2006, Mancini v. Komise (C-172/05 P, Sb. rozh. s. I-77, I-B-2-11, II-B-2-73, zveřejněné shrnutí, bod 70), kterých se dovolává žalobce v prvním stupni a v nichž Soudní dvůr rozhodl, že Soud nepřekročil meze své pravomoci, s ohledem zejména na písemné odpovědi účastníků řízení na otázky Soudu.

30 Zadruhé Komise vytýká Soudu pro veřejnou službu, že rozhodl *ultra vires,* když zkoumal, zda „samenlevingsovereenkomst" uzavřená mezi žalobcem v prvním stupni a paní H. má v praxi účinky srovnatelné s účinky manželství nebo „geresgistreerde partnerschap". Takový přezkum totiž zahrnoval výklad nizozemského práva, k němuž Soud pro veřejnou službu není příslušný. Krom toho výklad Soudu pro veřejnou službu je podle Komise v rozporu s výkladem samotných nizozemských orgánů, které činí rozdíl mezi manželstvím a „geregistreerd partnerschap", na jedné straně, a „samenlevingsovereenkomst", na straně druhé, takže „samenlevingsovereenkomst" nemůže být považována za srovnatelnou s manželstvím nebo „geregistreerd partnerschap".

31 Ve své replice Komise uvádí, že Soud pro veřejnou službu překročil meze své pravomoci, když autonomně vyložil pojem Společenství „jiný než manželský svazek" uvedený v čl. 1 odst. 2 písm. c) přílohy VII služebního řádu. Toto ustanovení přitom odkazuje na vnitrostátní právní předpisy, pokud jde o to určit, na základě politické vůle každého členského státu, zda dvě osoby vstoupily do „jiného než manželského svazku", neboť pár musí předložit právní dokument dotčeného členského státu, který tento svazek potvrzuje.

32 Anton Pieter Roodhuijzen tuto argumentaci zpochybňuje.

– Závěry Soudu

33 Úvodem je třeba zaprvé uvést, že když Komise tvrdí, že Soud pro veřejnou službu rozhodl *ultra vires* tím, že, když nahradil argumentaci žalobce v prvním stupni svou argumentací, vytýká mu vlastně, že se nedržel rámce sporu vymezeného účastníky řízení a že tím, že se opřel o argumentaci, která nebyla projednána mezi účastníky řízení, porušil právo na obhajobu.

34 V tomto ohledu je třeba připomenout, že vzhledem k tomu, že soud Společenství, jenž má rozhodnout o žalobě na neplatnost, nemůže rozhodnout *ultra petitum,* není oprávněn ani nově vymezit hlavní předmět žaloby (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 18. prosince 2008, Belgie v. Genette, T-90/07 P a T-99/07 P, Sb. rozh. s. II-3859, body 72 až 75), ani uplatnit žalobní důvod z úřední povinnosti, kromě zvláštních případů, v nichž veřejný zájem vyžaduje jeho zásah.

35 Naproti tomu podle ustálené judikatury platí, že v rámci sporu vymezeného účastníky řízení, je soud Společenství, který musí rozhodnout pouze o návrhu účastníků řízení, vázán pouze argumenty uváděnými těmito účastníky na podporu svých návrhových žádání, ledaže by byl nucen k tomu, aby založil své rozhodnutí na nesprávných právních úvahách (výše uvedené rozsudky UER v. M6 a další, bod 69; Mancini v. Komise, bod 41 a rozsudek Soudu ze dne 20. června 2007, Tirrenia di Navigazione a další v. Komise, T-246/99, Sb. rozh. s. II-65, zveřejněné shrnutí, bod 102).

36 Zvláště ve sporu, v němž, jako v projednávaném případě, stojí účastníci řízení proti sobě, pokud jde o výklad a použití ustanovení práva Společenství, přísluší soudu Společenství, aby použil právní pravidla relevantní pro vyřešení sporu na skutkový stav, který mu byl předložen účastníky řízení (stanovisko generálního advokáta P. Légera k rozsudku Soudního dvora ze dne 19. listopadu 1998, Parlament v. Gutiérrez de Quijano y Lloréns, C-252/96 P, Recueil, s. I-7421, bod 36). Na základě zásady *iura novit curia* nespadá určení smyslu zákona do působnosti dispoziční zásady umožňující účastníkům řízení volné nakládání se sporem, takže soud Společenství není povinen seznámit účastníky řízení s výkladem, který zamýšlí přijmout, aby jim umožnil

zaujmout k němu stanovisko (stanovisko generálního advokáta G. Cosmase k rozsudku Soudního dvora ze dne 11. ledna 2000, Nizozemsko a van der Wal v. Komise, C-174/98 P a C-189/98 P, Recueil, s. I-1, body 95 a 96).

37 V projednávaném případě tudíž stačí ověřit, zda sporné odůvodnění napadeného rozsudku, které vedlo ke zrušení dotčeného rozhodnutí a kterým byla odmítnuta argumentace předložená žalobcem v prvním stupni, představuje rozvedení úvahy Soudu pro veřejnou službu vztahující se k žalobním důvodům dovolávaným v prvním stupni nebo zda se vztahuje k odlišným důvodům (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 19. listopadu 1998, Parlament v. Gutiérrez de Quijano y Lloréns, C-252/96 P, Recueil, s. I-7421, body 32 až 34).

38 Pokud jde o odůvodnění napadeného rozsudku týkající se pojmu „jiný než manželský svazek“ ve smyslu služebního řádu a ustanovení „samenlevingsovereenkomst“ uzavřené mezi žalobcem v prvním stupni a paní H., je nutno konstatovat, že je součástí rámce, v němž byly přezkoumány žalobní důvody vycházející z porušení článku 72 služebního řádu, čl. 1 odst. 2 písm. c) bodu i) přílohy VII služebního řádu a článku 12 společných právních pravidel dovolávaných v žalobě v prvním stupni. Soud pro veřejnou službu se totiž v projednávaném případě omezil na to, že autonomně vyložil pojem „jiný než manželský svazek“ uvedený v čl. 72 odst. 1 služebního řádu a že použil tento pojem na projednávaný případ při přezkumu výše uvedených žalobních důvodů.

39 Také pokud jde o odůvodnění týkající se zásady rovného zacházení, jež bylo jen pro úplnost rozvedeno v bodě 56 napadeného rozsudku, je rovněž součástí rámce, v němž byly zkoumány žalobní důvody uvedené v předchozím bodě. Odkaz na zásadu rovného zacházení totiž v projednávaném případě představuje pouze rozvedení úvahy Soudu pro veřejnou službu týkající se výkladu pojmu „jiný než manželský svazek“ ve smyslu čl. 72 odst. 1 služebního řádu.

40 Krom toho je třeba uvést, že A. P. Roodhuijzen právem zdůrazňuje, že napadený rozsudek je založen pouze na skutkových okolnostech, které účastníci řízení předložili Soudu pro veřejnou službu k posouzení a jež byly předmětem kontradiktorní diskuze. Komise ostatně nezpochybňuje, že tyto okolnosti jsou uvedeny ve spisu.

41 Za těchto podmínek okolnost, na níž poukazuje Komise, že se řízení v prvním stupni přezkoumávané v projednávaném případě odlišuje od řízení, která Soudní dvůr zkoumal ve výše uvedených rozsudcích UER v. M6 a další a Mancini v. Komise v tom, že v projednávaném případě účastníci řízení nebyli vyzváni, aby odpověděli na písemné otázky Soudu pro veřejnou službu, není relevantní, jelikož Soud pro veřejnou službu se v napadeném rozsudku opřel výlučně o skutkový stav, který mu předložili účastníci řízení k posouzení a jenž mohl být mezi nimi projednán.

42 Z toho vyplývá, že Soud pro veřejnou službu nerozhodl *ultra petitum* ani nepopřel smysl práva na obhajobu Komise.

43 Zadruhé na podporu důvodu kasačního opravného prostředku vycházejícího z porušení pravidla *non ultra vires*, Komise v podstatě vytýká Soudu pro veřejnou službu, že autonomně vyložil pojem „jiný než manželský svazek“ a ve světle tohoto výkladu přezkoumal „samenlevingsovereenkomst“ uzavřenou mezi žalobcem v prvním stupni a paní H., přičemž za tímto účelem „vyložil“ nizozemské právo. Přitom podle Komise byl oprávněn kvalifikovat tento druh dohody o společném životě pouze nizozemský zákonodárce.

44 V tomto ohledu je nutno konstatovat, že v rozporu s tvrzeními Komise Soud pro veřejnou službu nepřekročil meze své pravomoci, když autonomně vyložil pojem „jiný než manželský svazek“ uvedený v čl. 72 odst. 1 služebního řádu, čl. 1 odst. 2 písm. c) bodu i) přílohy VII služebního řádu a článku 12 společných právních pravidel, a dále

když vzal v úvahu platné nizozemské právo a obsah dotčené „samenlevingsovereenkomst“, pro účely použití uvedeného pojmu v projednávaném případě.

45 Soud pro veřejnou službu byl oprávněn vyložit a použít pojem ze služebního řádu „jiný než manželský svazek“ uvedený ve sporných ustanoveních tohoto řádu, neboť tato ustanovení nevyžadují rozhodnutí, které by spadalo pouze do pravomoci dotčeného členského státu a které by podléhalo soudnímu přezkumu podle právního řádu tohoto státu (viz například vnitrostátní pravomoc, pokud jde o výpočet výše vnitrostátních důchodových nároků, které mají být převedeny podle služebního řádu, výše uvedený rozsudek Belgie v. Genette, bod 57 a citovaná judikatura).

46 V tomto kontextu byl Soud pro veřejnou službu vyzván, aby se zabýval otázkou, zda pojem „jiný než manželský svazek“ může být vykládán autonomně, nebo naopak, zda tento pojem musí být chápán jako pojem odkazující na vnitrostátní právo. V prvním případě může zavedení autonomního pojmu Společenství dotčeným orgánem pod dohledem soudu Společenství popřípadě zahrnovat zohlednění vnitrostátního práva jakožto skutkové okolnosti. V tomto případě musejí být zvláštnosti vnitrostátního práva zohledněny nezávisle na právních kvalifikacích učiněných tímto právem (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 20. února 2009, Komise v. Bertolete a další, T-359/07 P až T-361/07 P, dosud nezveřejněný ve Sb. VS, bod 46). Naproti tomu v druhém případě má dotčený orgán povinnost použít, pod dohledem soudu Společenství, relevantní pravidla vnitrostátního práva, jak jsou vykládána vnitrostátními soudy (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 17. května 1972, Meinhardt v. Komise, 24/71, Recueil, s. 269, body 6, 7 a 12; rozsudky Soudu ze dne 18. prosince 1992, Díaz García v. Parlament, T-43/90, Recueil, s. II-2619, body 37 až 41; ze dne 18. prosince 1992, Khouri v. Komise, T-85/91, Recueil, s. II-2637, body 33 až 41 a ze dne 21. dubna 2004, M v. Soudní dvůr, T-172/01, Recueil, s. II-1075, body 72 až 75 a 112).

47 Za těchto podmínek i kdyby autonomní výklad pojmu „jiný než manželský svazek“, který byl přijat v napadeném rozsudku, byl nesprávný, jak tvrdí Komise, nemůže být Soudu pro veřejnou službu vytýkáno, že překročil meze své pravomoci, když odkázal na zvláštnosti platného vnitrostátního práva. Krom toho posouzení zachování pravidel jednak při takovém výkladu, a jednak při použití v projednávaném případě pojmu „jiný

než manželský svazek“ musí být přezkoumáno v rámci důvodu kasačního opravného prostředku vycházejícího z nesprávného právního posouzení při výkladu pojmu „jiný než manželský svazek“.

48 Na základě výše uvedeného odůvodnění musejí být důvody kasačního opravného prostředku vycházející z porušení pravidel *non ultra petitum* a *non ultra vires*, jakož i práva na obhajobu, zamítnuty jako neopodstatněné.

K údajnému nesprávnému právnímu posouzení při výkladu pojmu „jiný než manželský svazek“

– Argumenty účastníků řízení

49 Komise především tvrdí, že Soud pro veřejnou službu se dopustil nesprávného právního posouzení při výkladu pojmu „jiný než manželský svazek“, který zakládá právo úředníkova partnera být pojištěn v SSZP.

50 V tomto ohledu mu vytýká, že v bodě 29 napadeného rozsudku dospěl k závěru, že registrace partnerství, o níž se zmiňuje úvodní věta čl. 1 odst. 2 písm. c) přílohy VII služebního řádu, nepředstavuje základní podmínku. Upřesňuje, že tím, že zákonodárce Společenství odkázal na čl. 1 odst. 2 písm. c) přílohy VII služebního řádu namísto toho, aby v článku 72 služebního řádu definoval pojem „partner/partnerka, který/která není ženatý/vdaná [partner, s nímž není úředník sezdán]“, neodkázal na formálnost registrace partnerství jako takovou, ale na vliv této formálnosti na druh partnerství, který může být vzat v úvahu. Podmínky uvedené v čl. 1 odst. 2 písm. c) přílohy VII služebního řádu nemohou být tudíž vykládány nezávisle na úvodní větě tohoto ustanovení.

51 Podle Komise z toho vyplývá, že pouze „jiný než manželský svazek“ uvedený v čl. 1 odst. 2 přílohy VII služebního řádu je svazek, který podle vnitrostátního práva je pojímán jako svazek s podobnými účinky jako manželství. Soud pro veřejnou službu se tak dopustil nesprávného právního posouzení, pokud vyložil pojem Společenství „jiný než manželský svazek“ jako svazek, který může zahrnout jiné druhy svazků, které podle vnitrostátního práva sice nejsou pojímány jako svazky s takovýmito účinky, avšak mohou mít „důsledky [, které] mohou být podobné v mnoha ohledech [jako důsledky manželství], pokud si to partneři smluvně upraví“ (bod 46 napadeného rozsudku).

52 Takový svazek jako je „samenlevingsovereenkomst“, bez ohledu na jeho smluvní úpravu, nemůže být nikdy postaven na roveň manželství a zakládat nárok podle čl. 1 odst. 2 přílohy VII služebního řádu, neboť nizozemským zákonodárcem nebyl koncipován tak, aby měl podobné účinky jako manželství. Právně totiž nepředstavuje svazek výlučně určený pro osoby, které chtějí vytvořit „pár“.

53 Komise tvrdí, že zákonodárce Společenství rozšířil nárok na některé výhody vyplývající ze služebního řádu, které byly předtím vyhrazeny pro manžela nebo manželku, pouze na jeden druh svazku, a sice na „registrovaný stálý svazek“. To potvrzuje osmý bod odůvodnění nařízení č. 723/2004, podle něhož „úředníkům žijícím v jiném než manželském svazku, uznaném členským státem jako stálé partnerství, kteří nemohou uzavírat zákonné manželství, by měly být přiznány stejné výhody jako manželským párům“. Přitom úvaha Soudu pro veřejnou službu vede k závěru, že druh svazku, který zakládá nárok na některé výhody, se mění v závislosti na posuzované výhodě.

54 Podle Komise je požadavek registrovaného a stálého svazku ve smyslu první věty čl. 1 odst. 2 písm. c) přílohy VII služebního řádu jedinou skutečnou hmotněprávní podmínkou stanovenou tímto článkem. Zaprvé požadavek, uvedený v bodě i), předložit právní dokument uznaný dotčeným členským státem neukládá, aby svazek byl „uznán“ tímto členským státem, jak by mohlo být nesprávně dovozováno z článku 12 společných právních pravidel. Podle Komise postačuje, že předložený dokument, který potvrzuje registraci jiného než manželského svazku, je uznán za právní. Zadruhé podmínky, uvedené v bodech ii) a iii), které vylučují jednak partnery v manželském svazku nebo

v dalším jiném než manželském svazku, a jednak partnery, kteří jsou spřízněni v úzkém příbuzenském vztahu s úředníkem, jsou podle Komise podobné podmínkám manželství nebo „geregistreerd partnerschap“.

55 Naproti tomu „samenlevingsovereenkomst“ může být uzavřena mezi několika osobami a mezi blízkými příbuznými. V tomto ohledu Komise připomíná, že Evropský soud pro lidská práva zamítl tvrzení předložené dvěma sestrami žijícími ve „stálém, pevném a vzájemně solidárním svazku“ (ESLP, rozsudek Burden v. Spojené království ze dne 29. dubna 2008, § 10), že pokud jde o dědickou daň, jsou diskriminovány oproti partnerům žijícím v občanskoprávním svazku upraveném právem Spojeného království, zejména z důvodu, že „jednou z charakteristických vlastností manželství nebo svazku založeného podle zákona o občanskoprávním partnerství je, že tyto formy svazků jsou zakázány mezi osobami spřízněnými v blízkém příbuzenském vztahu“ (§ 62 rozsudku).

56 V projednávaném případě tím, že měl Soud pro veřejnou službu za to, že registrace před notářem splňuje požadavky podmínky „registrace“, zkreslil podle Komise pojem „registrace“ uvedený v úvodní větě čl. 1 odst. 2 písm. c) přílohy VII služebního řádu. Tento pojem totiž znamená, že svazek musí být „upraven zákonem“ podle vzoru manželství. Soukromoprávní „dohoda o soužití nebo o společném životě“, která se na žádost stran může před notářem stát „úředním dokumentem“, tuto podmínku nesplňuje.

57 Komise dodává, že pátý bod odůvodnění a čl. 2 odst. 2 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Úř. věst. L 158, s. 77; Zvl. vyd. 05/05, s. 46), potvrzují, že v právu Společenství je „registrovaným partnerstvím“ výlučně partnerství, které na základě vnitrostátních právních předpisů, podle nichž bylo uzavřeno, vyvolává rovnocenné účinky jako manželství. Z bodu 33 rozsudku Soudního dvora ze dne 31. května 2001,

D a Švédsko v. Rada (C-122/99 P a C-125/99 P, Recueil, s. I-4319) vyplývá také, že „registrovaným svazkem“ je třeba rozumět výlučně svazek, jehož účinky jsou rovnocenné účinkům manželství.

58 Judikatura dále potvrzuje, že takový pojem jako „partneři v jiném než manželském svazku“, který je součástí občanskoprávního stavu osob, a tedy spadá výlučně do pravomoci členských států, nemůže být vykládán autonomně (viz výše uvedený rozsudek D a Švédsko v. Rada, body 34 a 35 a rozsudek Soudního dvora ze dne 1. dubna 2008, Maruko, C-267/06, Sb. rozh. s. I-1757, body 59, 67 až 69 a 72).

59 Navíc přístup Soudu pro veřejnou službu se odchyluje od úmyslu zákonodárce Společenství zjednodušit administrativu. Jak totiž v bodě 58 napadeného rozsudku uznává Soud pro veřejnou službu, tento přístup znamená, že Komise bude u každého případu „smluvního“ svazku, který podle platného vnitrostátního práva nemůže být postaven na roveň manželství, provádět analýzu ustanovení posuzované smlouvy za účelem určení, zda tento svazek a manželství mají „podobné“ účinky.

60 Podpůrně, v případě, že Soud by potvrdil výklad Soudu pro veřejnou službu, podle něhož článek 72 služebního řádu neodkazuje na úvodní větu čl. 1 odst. 2 písm. c) přílohy VII, Komise tvrdí, že napadený rozsudek musí být zrušen z důvodu nesprávného výkladu podmínek uvedených v bodech i) až iii) tohoto ustanovení.

61 V tomto případě je totiž jediným možným výkladem článku 72 služebního řádu a čl. 1 odst. 2 písm. c) přílohy VII služebního řádu výklad navržený A. P. Roodhuijzenem v řízení v prvním stupni. Proto pokud jiný než manželský svazek, a to dokonce i soukromoprávní, byl uzavřen pouze s jednou osobou, která není osobou spřízněnou v blízkém příbuzenském vztahu s úředníkem, žádný z těchto dvou partnerů nežije v manželském nebo jiném svazku a Komisi byl předložen dokument potvrzující svazek, musí být tento svazek přijat Komisí pro účely pojištění partnera nebo partnerky v rámci SSZP. Nemůže být tedy vyžadováno, aby bylo prokázáno, jak ukládá napadený

rozsudek, aby svazek vykazoval jistou podobnost s manželstvím, jakož i „jistou stálost“. Podmínka uvedená v bodě i) nemůže být totiž vykládána v tomto smyslu.

62 Anton Pieter Roodhuijzen tvrdí, že tento druhý důvod kasačního opravného prostředku je nepřípustný, jelikož Komise nezpochybňuje úvahu, na jejímž základě Soud pro veřejnou službu zamítl její argumenty, ale snaží se dosáhnout pouhý přezkum žaloby v prvním stupni.

63 Krom toho tento důvod kasačního opravného prostředku není podle něj opodstatněný. Soud pro veřejnou službu se podle jeho názoru nedopustil nesprávného právního posouzení tím, že autonomně vyložil pojem „partneři v jiném než manželském svazku“ uvedený v čl. 1 odst. 2 písm. c) bodu i) přílohy VII služebního řádu ve smyslu, že takový svazek musí vykazovat určitou podobnost s manželstvím (viz bod 52 napadeného rozsudku).

64 V projednávaném případě Soud pro veřejnou službu totiž ověřoval, zda dotčená dohoda o společném životě je „jiným svazkem než manželstvím“ ve smyslu služebního řádu. V tomto ohledu je tedy otázka, zda nizozemské právo staví „samenlevingsoveenkomst“ na roveň manželství nebo „geregistreerd partnerschap“, nerelevantní.

65 Za těchto podmínek zjištění Soudu pro veřejnou službu, podle něhož pouze „páry“ představují svazky, které mohou být zohledněny pro účely SSZP, čemuž tak bylo v případě A. P. Roodhuijzena a jeho partnerky, nemohlo být zpochybněno skutečností, že „samenlevingsoveenkomst“ mohla být *in abstracto* uzavřena mezi dvěma nebo více osobami nebo mezi osobami spřízněnými v blízkém příbuzenském vztahu. Jiný výklad, který by nezohledňoval konkrétní svazek, v němž žijí, by vedl k diskriminaci mezi úředníky z důvodu abstraktní formy jejich svazku.

66 Podpůrně, A. P. Roodhuijzen tvrdí, že pojem „úředník, který je registrován jako stálý partner v jiném než manželském svazku“, uvedený v úvodní větě čl. 1 odst. 2 písm. c) přílohy VII služebního řádu, neodkazuje na „geregistreerd partnerschap“. Z rozsudku Soudního dvora ze dne 17. dubna 1986, Reed (59/85, Recueil, s. 1283, body 12 a 13) totiž vyplývá, že výklad právních pojmů založený na vývoji společnosti musí být učiněn na základě přezkumu situace v celém Společenství, a nikoliv situace pouze v jednom členském státě (viz také stanovisko generálního advokáta J. Mischa k výše uvedenému rozsudku D a Švédsko v. Rada, Recueil, s. I-4322, bod 43).

67 Krom toho pokud by cílem zákonodárce Společenství bylo zohlednit pouze „registrované“ svazky upravené zákonem, jejichž účinky lze postavit na roveň účinkům manželství, odkázal by podle názoru A. P. Roodhuijzena na „zákonný status“ partnerů v jiném než manželském svazku.

– Závěry Soudu

68 V rámci druhého důvodu kasačního opravného prostředku Komise zpochybňuje výklad pojmu ze služebního řádu „jiný než manželský svazek“ učiněný v napadeném rozsudku. Ačkoli A. P. Roodhuijzen tvrdí opak, není podle Komise cílem tohoto důvodu opětovný přezkum žaloby v prvním stupni, takže jej podle ní nelze prohlásit za nepřípustný.

69 Je tedy třeba ověřit, zda, jak tvrdí Komise, se Soud pro veřejnou službu dopustil nesprávného právního posouzení, když autonomně vyložil pojem „jiný než manželský svazek“ uvedený v čl. 72 odst. 1 druhém pododstavci služebního řádu.

70 Podle ustálené judikatury znění ustanovení práva Společenství, které neobsahuje žádný výslovný odkaz na právo členských států za účelem určení jeho smyslu a dosahu, musí

být obvykle vyloženo autonomně, přičemž se musí přihlédnout ke kontextu ustanovení a cíli sledovaného dotčenou právní úpravou (rozsudek Soudního dvora ze dne 18. ledna 1984, Ekro, 327/82, Recueil, s. 107, bod 11). Nicméně v případě, že neexistuje výslovný odkaz, může použití práva Společenství zahrnovat případně odkaz na právo členských států, jestliže soud Společenství nemůže najít v právu Společenství nebo v obecných zásadách práva Společenství skutečnosti, které mu umožní upřesnit obsah a dosah tohoto ustanovení na základě autonomního výkladu (výše uvedené rozsudky Díaz García v. Parlament, bod 36 a Khourí v. Komise, bod 32).

71 V projednávaném případě je třeba přezkoumat, zda právo Společenství a zvláště pak služební řád, poskytují soudu Společenství dostatečné údaje, které mu umožňují upřesnit prostřednictvím autonomního výkladu obsah pojmu „jiný než manželský svazek“ uvedený v čl. 72 odst. 1 druhém pododstavci služebního řádu, nebo naopak, zda relevantní ustanovení služebního řádu odkazují v tomto ohledu implicitně na vnitrostátní právo.

72 Za tímto účelem je třeba analyzovat relevantní ustanovení služebního řádu. Tato analýza vede zaprvé k zamítnutí hlavního argumentu Komise, podle něhož Soud pro veřejnou službu opomněl vzít v úvahu požadavek „registrovaného svazku“, který je údajně uveden v úvodní větě čl. 1 odst. 2 písm. c) přílohy VII služebního řádu (viz zejména body 50 až 52, 54 a 56 výše). Soud pro veřejnou službu se totiž opřel o znění čl. 72 odst. 1 druhého pododstavce služebního řádu a měl právem za to, že k definici pojmu „partner/partnerka, který/která není ženatý/vdaná [partner, s nímž není úředník sezdán]“ odkazuje článek 72 služebního řádu pouze na první tři podmínky uvedené v čl. 1 odst. 2 písm. c) přílohy VII služebního řádu.

73 Krom toho oba výše uvedené články mají odlišný předmět. Zatímco čl. 1 odst. 2 přílohy VII služebního řádu definuje podmínky zakládající nárok na příspěvek na domácnost, stanoví článek 72 služebního řádu – za určitých méně přísných podmínek, z nichž jsou částečně vyloučeny ty, které zakládají nárok na domácnost – pojištění partnera/partnerky úředníka, který není ženatý/vdaná, v rámci SSZP. Z výše uvedených ustanovení služebního řádu tak vyplývá, že služební řád odkazuje na jednotný pojem

„jiný než manželský svazek“, přičemž podřizuje přiznání příspěvku na domácnost úředníkovi žijícímu v takovém svazku další podmínce.

74 V tomto kontextu se skutečnost, že v článku 72 služebního řádu chybí odkaz na první větu čl. 1 odst. 2 písm. c) přílohy VII služebního řádu vysvětluje tím, že tato věta každopádně neobsahuje žádný přesný údaj o pojmu „jiný než manželský svazek“.

75 S ohledem totiž na velkou různorodost vnitrostátních právních předpisů, pokud jde o zavádění právních režimů přiznávajících právní uznání jiným formám svazků než manželství, nemůže být pojem „úředník, který je registrován jako stálý partner v jiném než manželském svazku“ uvedený v první větě čl. 1 odst. 2 písm. c) přílohy VII služebního řádu jako takový vykládán tak, že odkazuje na režim „registrovaného svazku“, který je jasně identifikovaný ve všech členských státech a jemuž by v projednávaném případě v nizozemském právu odpovídal „geregistreerd partnerschap“. Z tohoto hlediska a v této fázi vývoje jednotlivých vnitrostátních právních systémů se tak pojem „registrovaný svazek“ liší od pojmu „manželství“, jehož vymezení je jasně dáno ve všech členských státech, což umožňuje soudu Společenství definovat pojem „manželství“ uvedený ve služebním řádu jako pojem označující výlučně vztah založený na občanskoprávním manželství v tradičním smyslu (rozsudek Soudu ze dne 28. ledna 1999, D v. Rada, T-264/97, Recueil FP, s. I-A-1 a II-1, bod 26).

76 Z toho vyplývá, že pojem „registrovaný svazek“ uvedený ve služebním řádu může být definován pouze s ohledem na veškerá relevantní ustanovení služebního řádu, zvláště ve světle údajů vyplývajících z podmínek uvedených v čl. 1 odst. 2 písm. c) přílohy VII služebního řádu. Pokud totiž neexistuje všeobecně přijatý pojem „registrovaný svazek“, pak pouhý odkaz na takový svazek v první větě tohoto článku neposkytuje dostatečný údaj, pokud jde o definici tohoto pojmu.

77 V rozporu s tvrzením Komise (viz bod 56 výše) tento odkaz nemůže být tudíž chápán jako odkaz ukládající podmínku zvláštní „registrace“ nebo vyžadující, aby partnerství bylo „upraveno zákonem“ po vzoru manželství. Pojem „registrovaný“ uvedený ve výše zmíněné první větě totiž odkazuje pouze na některé znaky formálnosti, které jsou upřesněny v první podmínce uvedené v čl. 1 odst. 2 písm. c) přílohy VII služebního řádu.

78 V tomto kontextu nelze Soudu pro veřejnou službu vytýkat, že neučinil závěr, že podle první věty čl. 1 odst. 2 písm. c) přílohy VII služebního řádu je v projednávaném případě vyžadován „geregistreerd partnerschap“.

79 Zadruhé je třeba přezkoumat, zda, když byl pojem „manželství“ vyložen jako v zásadě pojem Společenství (viz výše uvedené rozsudky Reed, bod 15 a D a Švédsko v. Rada, bod 26), umožňují veškerá relevantní ustanovení služebního řádu dospět i k tomu, že pojem „jiný než manželský svazek“ je také pojmem Společenství, nebo zda, není-li úprava dostačující, služební řád odkazuje implicitně na vnitrostátní právní řády.

80 V tomto ohledu je třeba úvodem zdůraznit, že v rozporu s přístupem navrhovaným Komisí, která se opírá o výše uvedený rozsudek D a Švédsko v. Rada (viz bod 57 výše), nežádá se po soudu Společenství, aby v rámci projednávaného sporu přezkoumal, zda „registrovaný svazek“ může být postaven na roveň manželství a zakládat nárok na výhody, které služební řád přiznává manželským párům, protože má vůči dotčeným osobám a třetím osobám podobné právní účinky jako manželství. V projednávaném případě se má soud Společenství zabývat pouze zcela odlišnou otázkou, a to otázkou výkladu pojmu „jiný než manželský svazek“, který je výslovně uveden ve služebním řádu.

81 Jak uvedl Soud pro veřejnou službu, z bodu 8 odůvodnění nařízení č. 723/2004 výslovně vyplývá, že zákonodárce Společenství zamýšlel za určitých podmínek rozšířit výhody přiznané manželským párům na „úřední[ky] žijící v jiném než manželském svazku,

uznaném členským státem jako stálé partnerství“. Přitom pojem „partneři v jiném než manželském svazku“, kterým v souladu s výše uvedeným cílem služební řád přiznává některá práva, může být vyvozen z podmínek uvedených v čl. 1 odst. 2 písm. c) přílohy VII služebního řádu, zejména ve světle tohoto bodu odůvodnění.

82 Z výše uvedených podmínek totiž vyplývá, že existence jiného než manželského svazku ve smyslu služebního řádu vyžaduje jednak svazek mezi dvěma osobami, a jednak určité znaky formálnosti.

83 V tomto ohledu Soud pro veřejnou službu v první řadě právem konstatoval v bodě 38 napadeného rozsudku, že požadavek svazku dvou osob – v protikladu k jiným druhům svazků, které jsou také uznány v projednávaném případě nizozemským právem podle režimu „samenlevingsovereenkomst“ (viz bod 6 výše) – vyplývá z pojmu „pár“ použitého v čl. 1 odst. 2 písm. c) přílohy VII služebního řádu. Tento výklad je potvrzen druhou a třetí podmínkou uvedenou ve výše zmíněném článku, které vylučují jednak situace, v nichž jeden z partnerů žije v manželském svazku nebo v dalším jiném než manželském svazku, a jednak situace, v nichž partneři jsou spřízněni v blízkém příbuzenském vztahu.

84 Důsledkem tohoto požadavku svazku dvou osob je, že po vzoru manžela/manželky se „partner/partnerka“ úředníka, „který/která není ženatý/vdaná [partner, s nímž není úředník sezdán]“, podle znění článku 72 služebního řádu, nebo jeho „stálý partner“, vyjádřeno slovy výše uvedeného bodu 8 odůvodnění nařízení č. 723/2004, jasně liší od vyživovaných osob, a sice dětí dotčeného úředníka a jiných vyživovaných osob ve smyslu článku 2 přílohy VII služebního řádu, jejichž práva jsou zaručena jinými ustanoveními služebního řádu, zejména čl. 72 odst. 1 prvním pododstavcem služebního řádu. Tento požadavek vede obecněji k vyloučení z pojmu „jiný než manželský svazek“, uvedeného ve služebním řádu, všech situací, v nichž, aniž by se vyznačovaly svazkem svou osob, se může případně podle platného vnitrostátního práva jednat o uznaný svazek, jako je například „samenlevingsovereenkomst“. V tomto ohledu pojem „jiný než manželský svazek“, obsažený ve služebním řádu, tak navazuje na definici přijatou

Evropským soudem pro lidská práva ve výše uvedeném rozsudku Burden v. Spojené království, kterého se dovolává Komise (viz bod 55 výše).

85 Pokud jde dále o formální požadavky, vyplývají tyto rovněž z první podmínky uvedené v čl. 1 odst. 2 písm. c) přílohy VII služebního řádu, která ukládá, aby „pár předlož[il] právní dokument uznaný členským státem nebo příslušným orgánem členského státu, kterým se potvrzuje jejich [status partnerů v] jin[ém] než manželsk[ém] svaz[ku]“. Ze samotného znění tohoto ustanovení vyplývá, že je vyžadováno jednak předložení právního dokumentu, kterým se potvrzuje status partnerů v jiném než manželském svazku dotčených osob, a jednak uznání právního charakteru tohoto dokumentu dotčeným členským státem. V projednávaném případě s ohledem na rozmanitost právních situací, které může podle nizozemského práva zahrnovat „samenlevingsovereenkomst“ (viz bod 6 výše), Soud pro veřejnou službu v bodech 33, 39 a 54 napadeného rozsudku právem rozhodl, že předložení takového právního aktu sepsaného před notářem splňuje požadavek právního dokumentu týkajícího se stavu osob z důvodu úřední povahy tohoto aktu, kterou mu dodává skutečnost, že akt je sepsán formou notářského zápisu. Pokud jde o uznání právního charakteru tohoto aktu členským státem, Soud pro veřejnou službu, aniž by se dopustil nesprávného právního posouzení, měl za to, že tento charakter v projednávaném případě vyplývá z osvědčení vydaného velvyslanectvím Nizozemska v Lucembursku, v němž bylo potvrzeno, že status partnerů v jiném než manželském svazku dotčených osob byl Nizozemskem uznán.

86 Ze všech těchto úvah vyplývá, že relevantní ustanovení služebního řádu umožňují definovat pojem „jiný než manželský svazek“ jako svazek, který vykazuje jistou podobnost s manželstvím, jak konstatoval Soud pro veřejnou službu v bodě 36 napadeného rozsudku. Tato ustanovení však nevyžadují, aby „jiný než manželský svazek“ mohl být postaven na roveň manželství. V tomto ohledu měl Soud pro veřejnou službu právem za to, že takový požadavek by uložil další podmínku, kterou služební řád nestanoví (bod 52 napadeného rozsudku).

87 V rozporu s tvrzeními Komise (viz bod 58 výše) autonomní výklad pojmu „jiný než manželský svazek“ nezasahuje do výlučné pravomoci členských států v oblasti občanskoprávního stavu osob a určení nároků z něj vyplývajících. Jelikož daná definice odkazuje na pojem služebního řádu, je její působnost nutně omezena rámcem služebního řádu. Podle ustálené judikatury upravuje tato definice pouze přiznávání

některých sociálních výhod, které služební řád přiznává úředníkům a zaměstnancům Evropských společenství a nemá žádný účinek v členských státech, které volně rozhodují o zavedení právních režimů přiznávajících právní uznání jiným formám svazků než manželství (viz v tomto smyslu výše uvedené rozsudky Reed, body 13 až 15 a Maruko, body 59 a 73).

88 V tomto kontextu je třeba zamítnout také argument Komise založený na některých ustanoveních směrnice 2004/38 (viz bod 60 výše). Na rozdíl od pojmu „jiný než manželský svazek“, který je uveden ve služebním řádu, mají tato ustanovení účinky ve všech členských státech a jejich cílem je tudíž nezasahovat do pravomoci těchto států, pokud jde o občanskoprávní stav a práva z něj vyplývající.

89 Krom toho v rozporu s tvrzeními Komise pojem „jiný než manželský svazek“, který je uveden ve služebním řádu, nemůže být vykládán v tom smyslu, že zahrnuje pouze svazky, které jsou podle vnitrostátního práva pojaty výlučně jako svazky s podobnými účinky jako manželství (viz body 51 a 52 výše). V tomto ohledu postoj Komise nenachází žádnou podporu v ustanoveních služebního řádu nebo v cílech, které sleduje a snaží se dosáhnout uložení další podmínky, která není odůvodněna cíli sledovanými zákonodárcem Společenství.

90 Z předchozí analýzy totiž vyplývá (viz body 82 až 86 výše), že podle relevantních ustanovení služebního řádu vyžaduje existence „jiného než manželského svazku“ pouze svazek dvou osob a některé znaky formálnosti. Proto stačí, aby v posuzovaném případě byly splněny tyto podmínky, bez ohledu na to, zda jsou kogentně stanoveny platnými vnitrostátními právními předpisy nebo je tyto právní předpisy ponechávají na uvážení dotčených osob. V tomto ohledu okolnost, že platné vnitrostátní právní předpisy umožňují zahrnout pod stejný pojem různé právní situace podle vůle stran, které

mohou volně určit obsah a formu jejich dohody o společném životě, není vůbec relevantní, pokud dohodnutý svazek splňuje podmínky vyžadované služebním řádem.

91 Navíc jak tvrdí A. P. Roodhuijzen (viz bod 65 výše) zavedení další podmínky, jak navrhuje Komise, by vedlo k diskriminaci některých úředníků z důvodu abstraktní formy jejich svazku, a to i kdyby platné vnitrostátní právní předpisy uznávaly tento svazek a právním řádem vyžadované podmínky byly splněny. Takové řešení by nejen popřelo relevantní ustanovení služebního řádu, ale bylo by navíc založeno na zkreslených platných právních předpisech. V tomto ohledu je třeba uvést, že nizozemské právo uznává, že „samenlevingsovereenkomst" může mít podobné účinky jako manželství.

92 Zatřetí je třeba přezkoumat podpůrnou argumentaci Komise týkající se výkladu první podmínky uvedené v ustanovení čl. 1 odst. 2 písm. c) přílohy VII služebního řádu (viz body 60 a 61 výše), podle kterého platí, že když byl posuzovaný svazek uzavřen s osobou, která není s úředníkem spřízněna v blízkém příbuzenském vztahu, žádný z partnerů nežije v manželství nebo jiném svazku a jsou splněny podmínky týkající se formálních náležitostí, nepřísluší dotčenému orgánu Společenství, aby ověřoval, zda tento svazek vykazuje jistou podobnost s manželstvím a jistou stálost.

93 V tomto ohledu je třeba připomenout, že statutární pojem „jiný než manželský svazek" vykazuje jistou podobnost s pojmem manželství. Nicméně vedle formálních požadavků se jediná hmotněprávní podmínka vyplývající z relevantních ustanovení služebního řádu vztahuje, jak již bylo rozhodnuto (viz body 82 až 86 výše), k existenci svazku dvou osob.

94 Jelikož některé druhy „jiných než manželských svazků", jež jsou uznány v členských státech, jako je například „samenlevingsovereenkomst" v Nizozemsku, mohou případně zahrnovat, jak již bylo konstatováno, právní situace, které nesplňují výše uvedená kritéria, jež definují pojem služebního řádu „jiný než manželský svazek" (viz

body 83 až 85 a 90 výše), má v takovém případě dotčený orgán Společenství povinnost pod kontrolou soudu Společenství ověřit, zda jsou splněny podmínky uvedené ve služebním řádu.

95 Soud pro veřejnou službu v bodech 35 a 52 napadeného rozsudku měl tudíž právem za to, že uznání „jiného než manželského svazku" ve smyslu služebního řádu nemůže vyplývat pouze z posouzení dotčeným členským státem, v projednávaném případě z prohlášení obsaženého v osvědčení vydaném velvyslanectvím Nizozemska v Lucembursku.

96 Nicméně i když služební řád vyžaduje pro uznání „jiného než manželského svazku" důkaz o životním společenství charakterizovaném jistou stálostí, nevyžaduje, aby partneři byli vázáni zvláštními vzájemnými právy a povinnostmi. Podobnost s manželstvím, kterou vyžaduje služební řád, vyplývá právě z takového životního společenství, jakož i z požadavku formálních náležitostí (viz body 82 až 86 výše). Proto pokud dotčený úředník prokáže, že svazek, který uzavřel, splňuje tyto dvě podmínky, nepřísluší dotčenému orgánu, v rozporu s tím, jak rozhodl Soud pro veřejnou službu v bodě 39 *in fine* napadeného rozsudku, aby krom toho přezkoumal, zda práva a povinnosti vzájemně dohodnutá partnery v jejich dohodě upravují společný život strukturovaně a podrobně. Vzhledem k tomu, že ve služebním řádu chybí jakýkoliv údaj v tomto smyslu, účinkem výkonu takové kontroly by bylo podřízení uznání „jiného než manželského svazku" podmínkám, které nejsou stanoveny ve služebním řádu.

97 V projednávaném případě Soud pro veřejnou službu správně ověřil na základě dokumentů, které A. P. Roodhuijzen předložil administrativě, že A. P. Roodhuijzen a paní H. sdílejí životní společenství charakterizované jistou stálostí (bod 42 napadeného rozsudku). Tuto skutečnost ostatně Komise nijak nezpochybňuje.

98 Naproti tomu je třeba konstatovat, že Soud pro veřejnou službu se dopustil nesprávného právního posouzení, když podrobně ověřoval na základě zkoumání jak „samenlevingsovereenkomst“ uzavřené mezi žalobcem v prvním stupni a paní H., tak ustanovení nizozemských právních předpisů, jaká vzájemná práva a povinnosti týkající se společného života mají A. P. Roodhuijzen a jeho družka. V rozporu totiž s přístupem použitým v bodech 43 až 46 napadeného rozsudku služební řád neukládá ověřit, zda jsou důsledky vyplývající ze svazku uzavřeného dotčeným úředníkem „v mnoha ohledech podobné“ důsledkům vyplývajícím z manželství, nebo dokonce z „geregistreerd partnerschap“.

99 Z toho vyplývá, že napadený rozsudek je postižen nesprávným právním posouzením spočívajícím v tom, že Soud pro veřejnou službu provedl v bodech 43 až 46 výše uvedený přezkum, čímž popřel smysl relevantních ustanovení článku 72 služebního řádu a čl. 1 odst. 2 písm. c) přílohy VII služebního řádu.

100 Nicméně jelikož kromě provedení kontroly dalších podmínek, jež nejsou stanoveny služebním řádem, o němž se zmiňují body 98 a 99 výše, Soud pro veřejnou službu právem konstatoval, že všechny podmínky stanovené služebním řádem, které se týkají jednak existence společného života, a jednak znaků formálnosti, byly splněny, nemůže výše uvedené nesprávné právní posouzení vést k neplatnosti napadeného rozsudku [viz v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora ze dne 19. dubna 2007, Holcim (Deutschland) v. Komise, C-282/05 P, Sb. rozh. s. I-2941, bod 33 a ze dne 26. března 2009, Selex Sistemi Integrati v. Komise a Eurocontrol, C-113/07 P, Sb. rozh. s. I-2207, bod 81].

101 Je tudíž třeba zamítnout důvod kasačního opravného prostředku vycházející z nesprávného právního posouzení při výkladu pojmu „jiný než manželský svazek“.

102 Za těchto podmínek není namístě přezkoumávat podpůrný důvod kasačního opravného prostředku vycházející z nesprávného výkladu zásady zákazu diskriminace, který byl uveden v odůvodnění napadeného rozsudku jen pro úplnost (viz bod 24 výše). Tento důvod kasačního opravného prostředku totiž není relevantní, jelikož výrok napadeného rozsudku je podle všeho založen na nesprávném právním posouzení při výkladu pojmu „jiný než manželský svazek“.

103 Z toho vyplývá, že kasační opravný prostředek musí být zamítnut jako neopodstatněný.

K nákladům řízení

104 V souladu s čl. 148 prvním pododstavcem jednacího řádu, je-li kasační opravný prostředek opodstatněný a Soud vydá sám rozhodnutí ve věci, rozhodne o nákladech řízení.

105 Podle čl. 87 odst. 2 prvního pododstavce téhož jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě článku 144 téhož jednacího řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že A. P. Roodhuijzen požadoval náhradu nákladů řízení a Komise neměla ve věci úspěch, ponese Komise vlastní náklady, jakož i náklady vynaložené A. P. Roodhuijzenem v rámci tohoto řízení.

Z těchto důvodů

SOUD (kasační senát)

rozhodl takto:

1) Kasační opravný prostředek se zamítá.

2) Komise Evropských společenství ponese vlastní náklady, jakož i náklady vynaložené Antonem Pieterem Roodhuijzenem v rámci tohoto řízení.

Jaeger Tiili Azizi

Meij Vilaras

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 5. října 2009.

Podpisy.